

14 Ιανουαρίου 2014

Βίος και Πολιτεία του Οσίου Σεργίου του Ύρτονεζ :Η ζωή στην έρημο- Μέρος 2ο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

B. Η ζωή στην έρημο.

Σε ηλικία 15 ετών περίπου η οικογένειά του μετοίκησε από την πόλι Ροστώβ, στο Ράντονεζ[1]. Οι αδελφοί του νυμφεύθηκαν. Ο Βαρθολομαίος κλείνοντας τα 20 χρόνια, άρχισε να παρακαλή τους γονείς του να του δώσουν την ευλογία να καρή

μοναχός. Από πολύ νωρίτερα φλεγόταν από την επιθυμία να αφιερωθή στον Θεό. Αν και οι γονείς του, αναγνώριζαν το ύψος της μοναχικής ζωής, συμβούλευαν τον γυιό τους να περιμένει ακόμη λίγο.

-Εμείς γεράσαμε· του έλεγαν. Δεν είναι μακριά το τέλος της ζωής μας και δεν έχουμε κανέναν να μας υπηρετήσει. Κάνε λίγη υπομονή, κήδεψέ μας και τότε κανένα εμπόδιο δεν θα υπάρχει για την ιερή επιθυμία σου.

Ο Βαρθολομαίος σαν καλός και υπάκουος γυιός, ικανοποίησε την θέλησή τους και ολοπρόθυμα προσπαθούσε να τους ευαρεστή, για να έχει την ευχή και την ευλογία τους.

Ο Κύριλλος και η Μαρία, λίγο πριν πεθάνουν, έγιναν μοναχοί, στην Μονή Ποκρόβσκομ-Χότκοβομ[2], που βρίσκεται σε απόστασι τριών χιλιομέτρων από το Ράντονεζ. Στο ίδιο μοναστήρι μόνασε και ο μεγαλύτερος γυιός τους Στέφανος, του οποίου η σύζυγος είχε πεθάνει. Ο Βαρθολομαίος μετά το ειρηνικό τέλος των γονέων του παρέμεινε επί σαράντα ημέρες στο μοναστήρι προσευχόμενος θερμά προς στον Κύριο για την ανάπαυσί τους. Στο διάστημα αυτό συλλογιζόταν διαρκώς τον θάνατο.

-Είμαι και εγώ θνητός· σκεπτόταν. Θα πεθάνω και εγώ, όπως και οι γονείς μου.

Κάτω από την επίδρασι αυτής της σκέψεως, μοίρασε όλη την περιουσία που του κληροδότησαν οι γονείς του, χωρίς να κρατήσει τίποτα για τον εαυτό του. Αφωσιώθηκε ολότελα στον Κύριο, ο οποίος δίνει· τροφήν τοις πεινώσιν (Ψαλμός ρμε´, 7)

Ποθώντας θερμά την αναχωρητική ζωή, ξεκίνησε με τον αδελφό του Στέφανο για να βρη ένα κατάλληλο τρόπο. Αφού περιπλανήθηκαν πολύ μέσα στα γειτονικά πυκνά δάση, έφθασαν εκεί, όπου σήμερα υψώνεται το ένδοξο μοναστήρι του, το αφιερωμένο στην Αγία Τριάδα.

Το δάσος ήταν παρθένο. Ούτε ένας δρόμος δεν τον διέσχιζε, ούτε μία κατοικία δεν υπήρχε ανάμεσα στα βαθύσκια δένδρα του. Οι μόνοι κάτοικοί του ήταν τα άγρια θηρία και τα πουλιά. Οι δύο αδελφοί επικαλέσθηκαν την θεία ευλογία και εμπιστεύθηκαν το μέλλον τους στην θεία πρόνοια. Έφτιαξαν μία καλύβα και άρχισαν με ζήλο την ασκητική ζωή. Σε λίγο κατασκεύασαν μία μικρή ξύλινη εκκλησία και συμφώνησαν να την αφιερώσουν στην Αγία Τριάδα. Για τον σκοπό αυτό πήγαν στην Μόσχα και παρακάλεσαν τον μητροπολίτη Θεόγνωστο (1328-1353) να την εγκαινιάση. Ο μητροπολίτης τους δέχτηκε με πολύ εγκαρδιότητα και έστειλε μαζί τους ιερείς για τα εγκαίνια.

Ο Βαρθολομαίος τώρα ρίχνεται σε νέους πνευματικούς αγώνες με εξαιρετικό ζήλο. Ο μεγαλύτερός του όμως αδελφός Στέφανος δεν μπόρεσε να τον ακολουθήσει στην ασκητική του πορεία, τον εγκατέλειψε και πήγε στην Μόσχα, όπου μόνασε στην μονή Μποζογιαβλένσκυ. Εκεί γνωρίσθηκε με τον μετέπειτα μητροπολίτη Μόσχας Αλέξιο (1354-1378).

Έτσι, όταν τον επισκέφθηκε ο ιερομόναχος Μητροφάνης, τον έκειρε μοναχό, στο εικοστό τρίτο έτος της ηλικίας του και του έδωσε το όνομα Σέργιος[3][3]. Μετά την κουρά, που έγινε την ημέρα της μνήμης των Αγίων Σεργίου και Βάκχου (7 Οκτωβρίου), ο ιερομόναχος λειτούργησε και κοινώνησε τον νεόκουρο. Την στιγμή της Θείας Μεταλήψεως του Σεργίου, ολόκληρος ο ναός, ευωδίασε!

Επί επτά ημέρας ο νεόκουρος δεν βγήκε από τον ναό, και καθημερινά κοινωνούσε. Έτρωγε μόνο λίγο πρόσφορο και ζούσε σε μία υψηλή κατάσταση προσευχής. Η καρδιά του φλογιζόταν από ευγνωμοσύνη προς τον Θεό, που τον αξίωσε να λάβη το αγγελικό σχήμα.

Έπειτα από λίγες ημέρες ο ιερομόναχος Μητροφάνης τον αποχαιρέτησε λέγοντάς του προφητικά:

Αφήνω τον τόπο αυτό, παραδίνοντάς σε στα χέρια του Θεού. Ο Κύριος ας γίνη υπερασπιστής σου και φύλακός σου. Στο μέρος αυτό θα δημιουργηθή μία μεγάλη και ένδοξη μονή, στην οποία θα λάμψη η αγιότητα και θα δοξασθή το όνομα της Αγίας Τριάδος.

Ο Όσιος, ολομόναχος πλέον, αγωνιζόταν με φλογερό ζήλο. Νέκρωνε την σάρκα με αυστηρές νηστείες, με πολύωρες αγρυπνίες, με ποικίλους κόπους και κακοπάθειες. Ιδιαίτερα τον σκληρό χειμώνα, που από την παγωνιά, εσκαζε η γη, υπέμενε το φοβερο κρύο με το ίδιο φόρεμα που φορούσε το καλοκαίρι!

Υπέφερε πολλές δοκιμασίες από τους δαίμονες στην αρχή της ερημικής του ζωής. Οι αόρατοι εχθροί, έκαναν το κάθε τι για να τον φοβήσουν και να τον εξαναγκάσουν να εγκαταλείψη το μέρος εκείνο. Έπαιρναν την μορφή άγριων θηρίων η φιδιών, θορυβούσαν, απειλούσαν... Ο Όσιος όμως τους έδιωχνε με την προσευχή, και την ολοκληρωτική παράδοσί του στο θέλημα του Θεού. Με την επίκληση του ονόματος του Κυρίου διέλυσε σαν ιστούς αράχνης όλες τις δαιμονικές πανουργίες, κατέστρεφε όλα τα διαβολικά τεχνάσματα.

Κάποια νύχτα οι δαίμονες εμφανίσθηκαν σαν αναρίθμητο στράτευμα ορμώντας εναντίον του και απειλώντας τον με φοβερή μανία:

-Φύγε από εδώ. Φύγε γιατί θα πεθάνης με θάνατο φρικτό.

Καθώς με λύσσα έλεγε τα λόγια αυτά, από το στόμα του έβγαιναν φλόγες. Ο Όσιος όμως δεν φοβήθηκε. Ωπλισμένος με την δύναμη της προσευχής αντιμετώπισε νικηφόρα τα πλήθη των αντιπάλων.

Μία νύχτα, καθώς διάβαζε μέσα στην ησυχία την ακολουθία του, ξαφνικά ακούσθηκε ένας τρομακτικός πάταγος από το δάσος. Ταυτόχρονα, ένα μεγάλο πλήθος δαιμόνων περικύκλωσε το κελλί του. Προσπάθησαν να τον τρομάξουν και να τον απαγοητεύσουν:

-Μην ελπίζης να ζήσης περισσότερο στο αδιαπέραστο αυτό δάσος. Θα λιμοκτονήσης. Θα πέσης στα χέρια κακούργων ληστών.

Σε όλες τις επιθέσεις των εχθρών, η δύναμις της προσευχής θαυματουργούσε. Οι δαίμονες πάντοτε οπισθοχωρούσαν ντροπιασμένοι. Η επιτυχής αντιμετώπισίς τους ενίσχυε τον Όσιο και σε ένα άλλο είδος δοκιμασιών: Δίπλα στο απομονωμένο κελλί του περνούσαν κοπάδια ολόκληρα από πεινασμένους λύκους, αρκούδες και άλλα θηρία έτοιμα να τον ξεσχίσουν.

Κάποια φορά, που πλησίασε στην πόρτα του κελλιού μία αρκούδα, ο Όσιος κατάλαβε ότι ήταν πολύ πεινασμένη, την λυπήθηκε και της έδωσε ένα κομμάτι ψωμί, τοποθετώντας το σε ένα κούτσουρο. Από τότε η αρκούδα συνήθισε να έρχεται συχνά, και να περιμένη την προσφορά του Οσίου. Τον κοίταζε με συστολή, και εκείνος μοιραζόταν μαζί της και το τελευταίο κομμάτι που διέθετε.

Ο Κύριος δεν εγκατέλειπε τον Όσιο. Τον ενθάρρυνε στις θλίψεις της μοναξιάς και τον ενίσχυε στους σκληρούς πνευματικούς αγώνες.

[1] Η σημερινή κωμόπολις Γοροντόκ, που βρίσκεται μεταξύ της Μόσχας και της Λαύρας του Αγίου Σεργίου, 13 χιλιόμετρα από την τελευταία.

[2] Το μοναστήρι είχε την εποχή εκείνη δύο τμήματα, ένα για μοναχούς, και ένα για μοναχές.

[3] Όνομα ρωμαϊκό, που σημαίνει· υψηλός η ευυπόληπτος.

[4] Φιννική φυλή, διασκορπισμένη στις επαρχίες Σβιάσκ, Καζάν, Όρενμπουργκ, Πέρμσκη, Κοστρόμ, και Νιζέγκοροντ.

Ι. Μ. Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής, 2006

Πηγή: users.uoa.gr